

Henrietta Rose-Innes

Hep Eve

Çeviren: Ezgi Kıymaç

Henrietta Rose-Innes Arkeoloji ve Biyoloji bölümlerini bitirdikten sonra Cape Town Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisansını tamamladı. İngiltere'de East Anglia Üniversitesi'nde aynı alanda doktora çalışmalarını yürütüyor. 2007 yılında Güney Afrika PEN Edebiyat Ödülü'nü ve Zehir adlı öyküsüyle HSBC/PEN Edebiyat Ödülü'nü, ertesi yıl ise Afrika Edebiyatı dalında Caine Ödülü'nü kazandı. Öyküleri Granta, AGNI ve The Best American Nonrequired Reading 2011 gibi çeşitli uluslararası yayınlarda yer aldı ve Fransızca, İspanyolca ve Almanca dahil olmak üzere çeşitli dillere çevrildi. *Shark's Egg*, *The Rock Alphabet*, *Nineveh* ve *Green Lion* adlı romanları vardır.

Ezgi Kıymaç 1986 doğumlu. ODTÜ Sosyoloji bölümünde okudu. Yayımlanan çevirilerinden bazıları şunlar: William Shakespeare, *Romeo ve Juliet* & *Kral Lear*, Bertrand Russell, *Anlam ve Doğruluk Üzerine*.

Henrietta Rose-Innes

Hep Eve

Özgün ismi: **Homing**

© 2010 Henrietta Rose-Innes

ISBN: 978-605-64920-2-0

Çeviren: **Ezgi Kıymaç**

Yüz Yayınları: 003

Öykü: 003

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2016

©**Yüz Yayınları**

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Yüz Yayınları:

Bahariye Cad. Nihal Sk. Asiye Hanım Apt. No:9/4 Kadıköy İstanbul

Telefon: **0216 330 33 80**

info@yuzkitap.com.tr

www.yuzkitap.com.tr

Sertifika No: **27488**

Editör: **Duygu Uzunoglu**

Kapak tasarımı ve illüstrasyon: **Melis Rozental**

Kitap tasarımı: **Mehmet Ulusel**

Baskı ve Cilt:

Sena Ofset

Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. No:2/4 Matbaacılar Sitesi 2 DK:4NB7

Zeytinburnu / İstanbul

Telefon: **0212 613 38 46** Faks: **0212 613 03 21**

Sertifika No: **12064**

İçindekiler

Hep Eve	11
Çalışma Sürüyor	27
Meçhul Asker	36
Leopar Kapanı	48
Titreme	57
Kaya	68
Porselen	80
Düşüş	91
Adli	104
Yanan Binalar	114
Yıldız	124
Kötü Yerler	135
İyi Evlat	146
Kordon	157
Zehir	169

Babam, AP (Peter) Rose-Innes için
1930-2008

Hep Eve

Hep iyi bir sokak olmuştu, şimdiye dek. Büyük ya da işlek değildi; ama canlıydı, bir çıkmaz sokaktan beklenmeyecek kadar ferahtı. Yolun bir tarafında Ray ve Nona'nın evi vardı, karşındaysa etrafı bol yapraklı okaliptüs ağaçlarıyla çevrili bir spor sahası. Şehrin ortasında bu kadar yeşil alana sahip olmak büyük bir nimetti. Köpeklerini gezdirenler, futbol oynayanlar, taksi durağının oraya gitmek için kestirme yolu kullanan ev işçileri hep bu sokaktan geçirdi. Sahanın ilerisindeki evlerden birinde posta güvercinleri besleyen bir adam vardı. Akşamları peş peşe çaldığı ışıkları duyabilir, Masa Dağı'nın maviliğinden ufak benekler halinde eve dönen sürüyü görebilirdiniz. Nona ve Ray kuşçunun çağrısına her zaman kulak verirdi.

Yolun sonunda duvarları tuğlayla kaplı huzurevi vardı.

"İhtiyarlara bak," dedi Ray, huzureviden temkinli adımlarla çıkan birkaç yaşlı kadını ve bir adamı mutfak pencerelerinden izlerken. Huzureviyle ana caddedeki dükkânlar arasında kısa bir yürüyüş mesafesi vardı.

"Gülme. Çok yakında biz de böyle olacağız," dedi Nona.

"Benim için sakıncası yok," dedi Ray, "Dükkânları dolaşarak vakit öldür, gazete oku, bir bardak çay iç; kulağa gayet iyi geliyor."

Şimdi de günleri pek farklı geçmiyordu aslında. Nona altmışlarının başındaydı, Ray de ondan beş yaş büyüktü. Nona'nın sekreterlik, Ray'in ise sağlık ve güvenlik müfettişliği yaptığı günler geride kalmıştı artık. İkisinin de sağlığı yerindeydi ama zaten

burada yaşadıkları için onları nasıl bir geleceğin beklediğini tahmin etmek pek de güç değildi. Bir gün küçük bir misafirlük çantası hazırlayacak, kapıyı çekip çıkacak ve öylece yürüyeceklerdi yolun sonuna, ihtiyarlığa. Ray haklıydı, hiç de fena olmayacaktı. Akşamları kol kola çim sahada dolaşacaklardı. Nona buna henüz hazır değildi ama korkmuyordu da.

Huzurevinin kapanması çok üzücü olmuştu bu yüzden. Ray ve Nona haberi gazeteden öğrendiklerinde her şey için çok geçti. Tüm huzurevi sakinleri otobüslere konup şehrin eski bölümüne oldukça uzak olan kasvetli kuzey banliyösündeki büyük tesislere gönderilmişti bir gecede. Bina ancak bir hafta kadar boş kaldıktan sonra işçiler gelmiş, binanın ön cephesini ve çim sahanın etrafını boydan boya kapatan tahta perdeler dikmişlerdi. Çim sahanın da kapatılması onları şaşırtmıştı. Müthiş bir hızla şeftalimsi bir pembeye boyanmış kocaman bir duvar yükselmiş, onun arkasında da yeni bir otelin pembe arkayüzü belirivermişti. Aylar süren inşaatın gürültüsü dayanılacak gibi değildi ama esas aşağılayıcı olan, o şeyin büyüklüğü ve etimsi rengiydi. Bina Monopoly oyunundan fırlamış dev bir parça gibi semirerek oyun alanından taşmış, eski huzurevinin olduğu yere yerleşmişti, sonra da bir “L” çizerek Ray ve Nona’nın mutfak penceresindeki manzarayı bütünüyle doldurmuştu. Üç katlı, özelliiksiz, küstah bir taş yığınydı. Aynalı camları yeni duvarın tepesinden onlara bakıyordu.

“Böyle bir şey yapmaya yetkileri var mı ki?” diye sordu Ray.

“Yaptılar bile,” dedi Nona.

Böylece yol tek bir darbeyle en ölümcül yarayı almış oldu. Yaşadıkları yer artık can çekişen dolaşımı kesilmiş bir damardı. Nona’nın mutfak penceresinin önünden hiç bisikletli geçmiyordu, kimse köpeğini gezdirmiyordu. Kuşçu sessizliğe gömülmüş, kuşlarının salındığı gökyüzü pembe bir betona dönüşmüştü. Meğer bugüne dek arabaların lastikleri, insanların adımları sokağı aşındırmamış, tam tersine hayata bağlamıştı.

Haftalar akıp giderken asfaltta çatlaklar oluştu, çatlaklar çukurdan yamalara dönüştü. Kaldırım taşlarının arasında karahindibalar açtı. Belediye çalışanları ne giderleri temizlemeye ne de çukurları düzeltmeye geldi; yol, haritadan bütünüyle silinmişti sanki. Ölüme yaklaştıkça bozulanın, çürüyenin candan kopma kokusunu andıran hafif tatlı, nahoş olmayan bir koku yaymaya başladı.

Nona için şehre bakıp, tüm insanlar bir gecede yok olsa şehrin ne kadar dayanabileceğini düşünmek sıkça oynadığı küçük bir oyun halini almıştı. Çalıların geri dönmesi, kuşların ofis binalarında yuva yapması, maymun sürülerinin asfalt parçalarını yollardan sökmesi ve her şeyin paramparça olması kaç ay ya da yıl alırdı?

Görüldü ki hiç de öyle uzun bir zaman dilimi gerekmiyordu. Bir köşe, bir ev, tanıdık bir manzara, şehrin herhangi bir parçası göz açıp kapayıncaya kadar yok olabiliyordu. Siz arkanızı döner dönmez siliniyor veya tanınmayacak biçimde değişiyordu.

Yeni duvar leke tutmuyordu. Boya kaliteliydi; rutubetten şişmiyor, parçalanıp dökülmüyordu. Sokağın geri kalanı ise çöküyordu.

Ray ve Nona'yı en çok rahatsız edense, içlerinden en az elle tutulur olanıydı: ışık. Çoğu zaman ev eskisinden daha karanlıktı. Sabahları soluk, altın renkli huzmeler mutfak penceresinden süzülüp mısır gevreğini aydınlatmıyor, güne başlamaları için onları ayartmıyordu. Yol artık batık ve karanlık bir geçitti yalnızca. Güneş ışıkları hâlâ geliyordu ama yanlış zamanda ve doğal olmayan bir yönden—akşamları, doğudan. Bu durumu ilk fark ettiklerinde, Ray araştırmak için dışarı çıktı.

“Pencereler yüzünden,” diye seslendi dışarıdan.

Nona da aynı fikirdeydi. Sanki zayıf sokak lambalarıyla aydınlanıyormuş gibi tuhaf bir aydınlık vardı sokakta. Gerçekten de, üç katlı otelin güneş ışığını doğrudan onların üzerine yansıtan ayna camlı pencereleri sebep oluyordu buna. Görünüşe ba-

kılırsa, yeni otel gündeğumlarını çalmış, karşılığında da sahte bir günbatımı tutuşturmuştu ellerine. Üstelik sıcak ve bunaltıcı bir günbatımıydı bu.

“Daha beteri olamazdı herhalde,” dedi Nona. “Dışarıya artık ya zindan ya da rezil bir fırın.” Işığın parlaklığı gözlerini yakıyordu.

Ray hiçbir şey demeden çalı süpürgesini aldı, kaldırımında kalan son inşaat tozunu süpürmeye başladı.

“Babunlar,” diye açıkladı Nona yine. “Zekiler, güçlüler ve parmakları var. Bir de o dişleri.”

“Katılmıyorum. Köpekler. Hâkimiyet köpeklerde olurdu. Sürü içgüdüsü yönetimi ele geçirirdi.” Ray bunları söylerken şezlongunu neredeyse tamamen yatırmış, gökyüzüne bakıyordu, gerçi eskisinden çok daha az mavi vardı artık gökte. Akşamları o tuhaf aydınlıkta sokakta oturmaya başlamışlardı—mülklerinin bir parçasıymış gibi. Nasılsa sokağa onlardan başka adım atan kalmamıştı.

“Bir süreliğine belki. Ama sonunda yine babunlar kazanırdı. Teke tek dövüşecek olsalar paramı büyük bir erkek babuna yattırırdım. Köpekler fazla duygusal, yarısı sahiplerinin yasını tutmaktan ölürdü. Yere yatıp ölüverirlerdi. Hem, konserve kapağı ya da başka bir şey açamazlardı.” Nona bu resmi gözünde tüm ayrıntılarıyla canlandırıyor, üstelik bundan keyif bile alıyordu: Terk edilmiş süpermarketlerde babunlar dolaşiyor, midesi kazınan köpekler dışarıda kalıyor. Mutfak tezgâhında babun yavruları oynuyor.

“Tamam,” dedi Ray pes ederek, “babunlar karada hâkimiyet kurabilir. Ama güvercinler de onlar kadar başarılı olacaktır. Hiçbir şey değişmemiş gibi hayatlarına devam edeceklerdir.”

Doğruydı bu. Nona kuşların en çok bu yönünü severdi. Kuşlar uyum sağlar, üstünlük elde ederdi. Duvarlar onlar için sorun olmazdı, hatta işlerine bile yarayabilirdi, gerekirse duvarın ötesine geçmek de ellerindeydi.

Şezlonglar Ray'in fikriydi. Sokağın yeni halini kabullenmiş görünüyordu. Nona da her akşam onun yanında yerini alıyordu ama henüz küskünlüğü geçmiş değildi. O şahsiyetsiz pembe duvara her bakış biraz daha aşağılanmış hissetmesine neden oluyordu. Merak ediyordu, parıltılı camların ardındaki odalarda zengin konuklar ağırlanmaya başlamış mıydı? Alman turistler, İngilizler, belki de Amerikalılar. Pencerelemin arkasında kimse olmadığından emin, gözlerini dikip uzun uzun bakıyordu. Bu pencereler insanı izlemiyordu. Daha çok pahalı güneş gözlüklerini andırıyorlardı, arkalarında kim olursa olsun Nona ve Ray'e bakmaya tenezzül etmezdi.

"Kuşları özledim," dedi Ray, gökyüzünden geriye kalana bakarak.

Sonra bir akşam güvercinler geldi. Dokuz on güvercinden oluşan bir bulut, sınır duvarının tepesinde bir dağılıp bir toplanarak uçuyordu. Nona'yla birlikte mutfakta erken bir akşam yemeği yerlerken onları ilk gören Ray oldu.

"Bak, kim gelmiş!"

"Ne? Kim?"

"Kuşlar, kuşlar! Kuşçunun kuşları."

"Nereden biliyorsun?" Nona pencereden baktı. Sıradan sokak güvercinleriymiş gibi göründü ona. Yoksa kanatlarının ucuna dek parlayan tüyleri, özellikle de muntazam başları ve gagalarıyla cins miydi hepsi?

Ray gidip mutfaktan ekmek kırıntıları aldı, dışarıya koştu. Kuşlar da sanki onu bekliyormuş gibiydi, kırıntılar yere düşer düşmez ötüşerek, hızla alçaldılar.

"Acıkmışlar," dedi Ray.

"Saçma. Bir güvercin asla aç kalmaz." Yine de, bu gösterişli yarış kuşları için bunun pek de geçerli olmayabileceğini düşündü.

"Ayrıca kaybolmuşlar. Diktikleri bu koca duvar yüzünden evlerini bulamıyorlar."

“Onlar posta güvercini. Yollarını bulabilirler.”

“Hayır, onlar da kaybolur,” dedi Ray, “Bir yerde okumuştum. Kafalarında mıknaatılar var ve bir şekilde... Manyetik alanı kaybediyorlar sanırım, bilemiyorum.” Avucundaki kırıntıları temizlerken düşünceliydi. “Zavallı ufaklıklar.”

Hemen sonra, Nona'nın gözlerini yakan o yapay ışıltı her günkü gibi tam saatinde beliriverdi. Nona bir an kanatlarını tamamen açmış dev bir ateş kuşu üstlerinde uçuyor gibi hissetti.

“Sebebi bu işte,” dedi Ray, “Işık, yansımalar. Kafalarını karıştırıyor.”

“Muhtemelen pirelenmişlerdir. Belki de kuş gribine yakalandıkları için biraz uzaklaşmışlardır.”

Ertesi gün, Ray dışarı çıktı ve kuşlara büyük bir paket yem aldı, bunun üzerine güvercinler günde iki kere gelmeye başladılar ki Nona bunu biraz aşırı bulmuştu. Sabahları ve akşamları duvarın üzerine dizilip Ray'i bekliyor, beklerken de kuyruklarını kaldırıp pembe boyaya pisliyorlardı. Neyse ki çoğu akıllıca davranıp yüzünü yola dönüyor, diye düşündü Nona, böylece oteli de pisletebiliyorlardı.

Lüks bir otel olduğunu ve müşterilerinin büyük bir kısmının yerli yabancı politikacılardan ve ünlülerden oluştuğunu Cape Argus gazetesinin magazin köşesinden öğrendiler. Bazı akşamlar otelde eğlenenlerin sesini duyabiliyorlardı, müzik, kahkahalar, hatta bir seferinde havai fişekler. Ama Ray ve Nona'nın payına bir damla bile eğlence düşmüyordu. Pembe duvar bir set gibi önlerinde dikiliyordu. Pencerelelere yansıyan renkli parti ışıkları ve tuğlaların arasından sızan popüler şarkılarla yetinmek zorundalardı.

Nona bitmek bilmeyen gürültüden şikâyetçiydi. Ray o kadar umursamıyor gibiydi, farkında bile değildi sanki. Günde iki defa ziyaretine gelen kuşları besliyordu. Nona ise sürekli diken üstündeydi, akşam güneşinin parlaklığı da, peşi sıra düşen gölge de onu rahatsız ediyordu. Gece otel aydınlatıldığında bile kasvet duvarın dibine birikiyor ve tüm sokağı ele geçiriyordu.

Nona'nın Ray'e itiraf etmediği bir şey vardı. Duvarın karanlık tarafında, etrafı karahindibalar ve güvercin pislikleriyle çevrili bir halde pasaklı şezlongda yüzükoyun yatarken bile müziğin ritmi kanını kaynatıyordu. Hemen doğrulup sesleri ayırt etmeye çalışıyordu. Eğlence çılgınlıkları. Gürültüler, kahkahalar. Havuza atılan bir kız? Kırılan şampanya kadehleri? Bazı sesler daha belirgindi. Bir gün Ray'in yanında otururken bir şampanyanın patlayıp köpürdüğünü duymuş, hemen ardından da—inanılır gibi olmasa da—şişenin mantar tıpası duvarı aşip kucağına düşmüştü. Şaşkınlıkla Ray'e bakmıştı ama Ray uykuya dalmak üzereydi, onu görmemişti. O da tırnaklarını mantar tıpanın dibine kadar batırmıştı.

Nona otelin girişine ulaşmak için şaşılacak kadar büyük ve düzensiz bir alanın etrafını dolaşmak zorunda kalmıştı. Belli ki halı saha ve huzurevinin yanı sıra birkaç küçük sokak ve bazı evler de otelin arazisine katılmıştı. Bir sağa bir sola kıvrılan duvar boyunca ilerlerken ara sıra elini o mat, yüksek kaliteli boyasında gezdiriyor, arkasında ne sakladığını merak ediyordu. Üzerindeki bu oyuklar, kabartmalar bir anlam taşıyor muydu? Dışı bile bu kadar karmaşık, bu kadar süslüyse, içinde nasıl bir ihtişam vardı? Kapalı yüzme havuzu mu yapmışlardı, golf sahası mı, tropik sera mı? Sokağın otelden önceki halini hatırlamak artık imkânsızdı.

Ana caddeye ulaştığında öğlen olmuştu, küçük çantasını kendisine iyice yaklaştırarak duvardan girişe uzanan son düz rotayı takip etti. Ferforjenin büyük, süslü kıvrımları parlak siyaha boyanmıştı. Bir insanın bu kapıya yaya gelmiş olması güvenlik görevlisini şaşırtmıştı. Yine de kapıyı aralayıp onu içeri aldı.

Kapıdan girer girmez palmyeli bir yol başlıyordu. İlerideki bina güçlkle seçiliyordu, pembe bir ışıltı, yükselen basamakların sureti. Eskiden burada palmyeler yoktu, bu kadar hızlı büyümüş olmaları da mümkün değildi. Belli ki başka bir yerden

getirip doğum günü pastasına mum diker gibi toprağa dikmişlerdi. Nona birkaç ay önce bir kamyonun kasasında taşınan yetişkin palmiyeği hatırladı, o haliyle tabuta konmuş bir dev adınıyordu.

Yolun iki tarafındaki bakımlı çimlere, çiçeklerin serin yeşillerine ve beyazlarına, nokta nokta ışıklara bakarak ilerledi. Etrafta pek kimse yoktu. Yeşiller içinde bir bahçıvan bir el arabasının yanında hareketsiz dikiliyor, birkaç tenis oyuncusu uzaktaki toprak kortta tenis oynuyordu. Sanki burada soluduğu hava daha pahalıydı, ciğerlerine daha iyi geliyordu, oksijeni arttırılmıştı belki de. Tüm bunlar birkaç apartman bloğu ve küçük bir yeşil sahadan ibaret o küçük, mütevazı mahalleye nasıl sığmıştı?

Lüks, konfor, ışıklar dikkat dağıtıcı, hatta yorucuydu. Yol görüldüğünden daha uzundu. Kilometrelerce yürümesi gereken kutsal bir hac yolculuğuna çıkmıştı sanki. Havadaki çim kokusu da olmasa yolun sonuna ulaşamayacaktı. Giriş kapısına çıkan mermer merdivenlere vardığında neredeyse diz çöküp dua edecekti.

Cam lobiden içeri girdiğinde her şey olağanüstü hızlandı. Resepsiyona kadar hafif bir rüzgârın sırtında gitmişti sanki. Pürüzsüz ahşabın yüksekliği yorgun dirsekler için idealdi. Yumuşak bir aydınlatma kullanılmıştı. Arka duvarda asılı pirinç anahtarlıklar mağarasındaki bir ejderhanın kanatları gibi parlıyordu. Bu ışıltıyla masanın arasında kırmızı ceketli gölgeler koşuşturup duruyordu, ilgili ve naziktiler.

Kırmızı bir smokin ceketini giymiş, esmer, kara gözlü genç bir kadın öne çıkıp başını yana eğdi.

“Dün aramıştım,” dedi Nona, “Rezervasyonum var. Tek kişilik, kampanyalı oda.”

Dört bir yana yayılan halılar kelimelerini boğmuş, ikna kabiliyetini yok etmişti. Buna rağmen sihirli bir etki yarattılar. Genç kadın rezervasyonu buldu, kredi kartını gülümseyerek aldı. Hayatı boyunca her gün bu işi yapmıştı sanki. Pirinç anahtarlığı

Nona'ya uzatırken büyük ikramiyeyi kazanan bileti uzatıyor gibiydi. Yirmi üç numara.

Nona'yla ilgilenme sırası resepsiyondaki görevlinin erkek ikizindeydi. Saçları muntazam örülmüş zayıf bir gençti. Nazik elleriyle çantasını taşıyarak ona yolu gösterdi. Önce tepedeki krallığa tırmanan serin asansörün kucağına, sonra da halıları Nona'ya altın kaplama gibi gelen koridora. Genç adam Nona'nın koluna girmiş değildi, yalnızca çantasını taşıyordu, yine de Nona bir yakınlık hissediyordu bu refakatte. Yorgundu ama ayaklarını oynatmasına bile gerek yoktu. Mucize halı onu yirmi üç numaraya kadar uçurmuş, kapı da onu kabul etmek için sonuna kadar açılmıştı. Sonra komi çekildi, kapı da arkasından sessizce kapandı, Nona ayakkabılarını çıkarıp attı, kendini kar gibi serin ve pürüzsüz yatağa bıraktı.

Bir süre sonra kalkıp odayı dolaşmaya başladı, yüzeyleri, tokmakları ve çekmeceleri kurcalıyordu. Ray ile bugüne kadar hep ucuz pansiyonlarda, iki yıldızlı otellerde ya da kamp alanlarında kalmışlardı. Sepetteki meyvelere dokundu, mini barın içindekilere göz attı, yastığa bırakılan şekeri inceledi. Hepsi çok tuhaf ve abartılıydı, bu savurgan karşılama, körü körüne cömertlik. Anahtarları olan herkese verilen kıymetli hediyeler.

Pencereden gökyüzü görünüyordu. Nona camı aralayıp dışarı sarktı ama bir değişiklik hissetmedi. Dışarıdaki temiz, aydınlık hava klimanın odaya doldurduğu havayla aynıydı. Aşağıya baktı.

İşte, oradaydı. Üç kat aşağıda dar bir bahçenin ardında, sınırlı duvarın sadece en üstünden görülebilen o manzara: sokak, ev, güvercinler. Duvar yolun yarısının görülmesini engelliyordu, şezlonglardan sadece biri görünüyordu.

Bu alışık olmadığı açıdan baktığında, evlerinin pencerelerinin çok küçük olduğunu ve asimetric yerleştirildiğini gördü. Bazılarında çatlaklar vardı. Arka duvardaki su tesisatına, bir borunun üzerindeki çirkin lekeye baktı. Aşağıda, evdeyken bun-

ların hiçbirini fark etmemiști ama yükseklik ve uzaklık tüm kusurları ortaya çıkarmıști. Utanç vericiydi, hatta iğrençti. Bu hayal kırıklığı yaratan manzaraya bakan bir otel müşteri olarak içermiști.

Güvercinler başlarını gayretle indirip kaldırıyor, asfaltın üzerinde rengârenk desenler oluşturuyorlardı. Siyah, gri, beyaz, leylak... Her kuş başkaydı. Yemlerini sessizce yiyorlardı, gaga ve pençe sesleri ona ulaşamayacak kadar zayıftı.

Şimdi bir şey daha görüyordu; gri, bulanık bir yumru. Kocasının kafasıydı bu, kuşlara eğilmiști, tepesi şaşılacak kadar ince görünüyordu. Mahrem bir manzaraydı, ağırbaşlı bir yabancıncının çıplak ayaklarını ya da kalçalarını görmek gibiydi, insanı utandırıyor adeta. Kocasının eski tanıdık hırkasından bir kol uzandı. Hemen sonra bir kuş bileğine kondu. Ray dalgın görünüyordu.

Ray'e bu alışık olmadığı açıdan bakıp kırılmalığını gören Nona yine de kocası tarafından azarlanıyormuş gibi hissetti. Bu hafta sonu hakkında ona yalan söylemişti, evlilikleri boyunca söylediği nadir yalanlardandı. Odanın parasını kendi ufak birikiminden ödeyip Ray'e kız kardeşini ziyarete gideceğini söylemişti. Gazeteden iki gecelik kampanya reklamını keserken ya da resepsiyonda kredi kartını uzatırken ödediği ücret daha uygundu da birden pahalalmıști sanki. Bu keyfi onun da hak ettiğini biliyordu. Zavallı Ray! Hayatında ne kadar da az lüks vardı!

Ama avucunda hâlâ kurumamış mantar tıpayı tuttuğu o karar anında acilen harekete geçmesi gerektiğini düşünmüști.

Hem, oflayıp puflayarak sözünü kesen, dırdır eden, gazeteyi sabırsızca hışırdatan birinden kurtulduğu için Ray sevinmiş bile olabilirdi.

Aşağıya baktı. Penceresinin hemen altındaki püsküllü süs çimleri duvar dibinde yoğunlaşmıştı. Şemsiyeler, kamelyalar, beyaz bahçe mobilyaları vardı. Akşamları orada oturup sadece bir dirsek mesafesinde, duvarın döküntü tarafında ne olduğunu hiç bilmeden soğuk içkisini yudumlayabilirdi insan.

Bahçedeki sandalyelerden birine oturduğunda, kırmızı ceketli nazik gölgelerden biri yanında beliriverdi. Bu seferki yanında içki menüsüyle gelmişti. Otelin tüm çalışanları gençti ve göze çarpmayan bir çekicilikleri vardı: ilgili ama dikilip kalmayan gözler, yükselmeyen sesler, cilveli ama saygıdan ödün vermeyen tavırlar. Garson uzun kirpiklerinin ucunu gösterecek kadar eğildi.

“Cin tonik, neden olmasın?” dedi Nona.

Mutluluğu birden geri dönmüştü. Hafiflediğini, akıp gittiğini hissediyordu. Oysa kımıldamıyordu, aksine, derin bir durgunluğun kalbindeydi. Gördü ki Ray ile o, mükemmel bir tiyatro oyununun sahne arkasında yaşıyorlardı. Bahçedeki aydınlatma kusursuzdu, dengeli ve yumuşaktı, bir parlayıp bir sönen arsız sokak lambalarından etkilenmiyordu. Duyulan tek ses havadaki dakik tiktaktı, belki gizli su sisteminin belki de lüksün sessizce atan nabzının sesi. Cin ağzına kadar buz dolu bir bardakta gelmişti. Bir yudum aldı, serinliğin midesine damla damla aktığını hissetti.

Yine de bazı şeyler kontrol edilemiyordu. Mazgalların üzerinde beyaz ve zeytin yeşili lekeler vardı, elbette güvercinler duvarın diğer tarafına olduğu gibi bu tarafına da iz bırakmıştı. Masanın üzerinde de bir dizi karınca metal işlemlerdeki yarıkları ve çıkmaz sokakları aşarak bir tutam şekere ulaşmaya çalışıyordu. Bu beklenmedik ziyafet karşısında duyacakları minik karınca şaşkınlığını hayal etmek içini ısıtmıştı. Azimle, şikâyet etmeden çalışmaları, önlerindeki küçük mutluluklara odaklanmaları ona Ray'i hatırlattı.

Yuvalarına giden çizginin izini sürmek için eğildi. Çizgi çimenlerin içinde kayboluyor, bir saksının köşesinde yeniden belirliyor, duvarın dibindeki ufak bir çatlağa kadar uzanıyordu. Duvarın diğer tarafının serseri karıncaları burada kaçakçılık yapıyordu demek. O soru yine aklına gelmişti: Karıncaların, kuşların ve doğanın bütün ilk sahiplerinin bu duvarı adım adım yıkıp yerle bir etmesi, insanın tıkadığı yolu yeniden açması ne kadar zaman alırdı?

Ama duvarın yıkılmasını aslında istemiyordu. Kocasını, evlerini, hayatlarını da içine alsın, onları doğru tarafa—içinde şeker, cin ve gölgeler olan bu büyülü dünyaya geçirsin istiyordu.

Durmaksızın içti, karıncaların gelip gidişini izledi. Bardağı boşaldı, boşaldıkça dolduruldu. Gün kararırken otelin pencere-leri yükseklerde bir bir aydınlanıyordu. Işık burada evdeki gibi dik dik bakmıyordu insana, çok daha bağışlayıcıydı. Çalılıarın üzerinde küçük ışık küreleri geziniyordu. Duvar gül ve kehribar rengi damlalarla yıkanıyordu. Alacakaranlık ışıkların içinde yumuşayıp büyüyordu. Veranda kapıları açıldı, duvarlar çözülüp müziğe, kokteyl tepsilerine, garsonlara, konuklara yer açtı. Ne konuklardı ama! Kıyafetleri pahalı, parfümleri nadideydi. Kadınlar zarıfçe eğiliyor, baldırları yüksek topukların üzerinde geriliyordu. Erkekler kahkaha atıyor, ihtişamlı pohpohlanıyordu. Nona'nın kulağına en az yarım düzine farklı dil çarpmıştı. Gölgelerin arasından sürekli kırmızı ceketli garsonlar geçiyor, buz kovaları ve şişe şişe şampanya taşıyorlardı.

Nona kimseyle konuşmadı. Masasından, etrafında akıp giden kalabalıktan memnundu. Düzenli olarak tazelenen içkisindeki gümüş köpükler dudağını gıdıkladı, kara gözlü garsonlara gülümsedi. Bir gözü hep duvardaydı ama bunca hareketliliğin içinde o hiç kımıldamıyordu; sallanmıyor, parçalanmıyordu. Nona da, duvar da hareketsizdi.

İçki yüzünden olsa gerek. Sonrasında partiden ayrılıp içeri giden yolu nasıl bulduğunu, sessiz koridorda nasıl yürüdüğünü zar zor hatırlayacaktı. Ama her şeyin hissiyatını hatırlıyordu: duvar kâğıdının, ahşabın, halının dokusunun... (Ayağı takılmış mıydı?) Her şey o kadar yoğun ve davetkâr, dokunması o kadar güzeldi ki. Yanında kırmızı ceketli, gözleri parlayan, koluna girmiş genç bir adam var mıydı? Belki. Kesinlikle eşlik ediliyor-muş gibi hissetmişti, belki de onun için endişelenip onu taşıyan, eline doğru oda kapısını açtıran otelin parfümlü havasıydı.

Gece, satırlardan oluşan bir düştü, ona zırh olan, onu yere düşüren, rahatlatan bir sürtünmeydi.

Nona genellikle çıplak ya da yüzüstü uyumazdı ama bu kez öyle uyanmıştı. Serin, karanlık bir yerdeydi. Önce yabancı, sert yatağı fark etti. Sonra da tek gözüyle perdesi örtülü bir pencerenin griliğini. Omurgasını biraz kıpırdatıp yatağın hapsinden kurtuldu, yastıklara yaslanıp kendine gelmeye çalıştı. Oda bulanık ve dağınıktı. Kıyafetlerini yere atmıştı, hayatı boyunca yapmadığı bir şeydi bu. Bununla da bitmiyordu. Yatağın ayakucundaki karanlıkta, küçük ama tedirgin edici bir şeyler vardı. Hafif bir esinti perdeyi havalandırınca bir şey gürültüyle fırladı.

Nona, karşısındaki manzaranın netleşmesi için biraz bekledi. Odadaki hava içeri sığamıyormuş gibi perdeyi yeniden pencereye yapıştırmış, gri ışık çoğalmıştı.

Pervazda, masada, yer lambasında bir dizi kambur şekil vardı. Altı, belki yedi tane. Sürekli hareket eden, küçük, aksi seyirciler. Yatağın ayakucundaki kanatlarını sabırsızca silkeledi, biraz ilerleyip yorganın üzerine biraz beyazlık fırlattı. Nona, yan baksa da hep şaşmaz gözlemler yapan o küçük gözlerde bir kocanın ithamını gördü.

Başı ağrıyordu. Komodine uzandı, bir bardak su doldurup kana kana içti. Güvercinler ötüşüp geziniyor, başlarını bir o tarafa bir bu tarafa çevirip onu izliyorlardı. O güne dek, kuşların yüzünde ifade olabileceği aklının ucundan geçmezdi, aslında yüzlerini, boncuktan gözler yapıştırılmış yuvarlak taşlar gibi görürdü. Ama bu kuşların yüzünde kesinlikle dikkatli, hatta sabırsız bir ifade vardı.

Biraz daha su. Sürahinin yanındaki tabakta iki paket bisküvi vardı. Sindirimi kolaylaştıran, Ray'in çayla birlikte yemeyi sevdiği bisküviler. Birini açtı ama şekerli hamur kokusunu alır almaz midesi onu yeme düşüncesini reddetti. Parmaklarının arasında ufaladı, kırıntıları zaten olması gereken buymuş gibi kuşlar yesin diye halya attı.